

Kniha Daniel — číslo dvacet šest

Sedm časů Nebukadnesarových: prorocká tapiserie odhalující pohanství, papežství a Spojené státy

Jeff Pippenger

2023-12-21

Symbol Nebukadnesara ve čtvrté kapitole je úžasný. Jeho „sedm časů“ předobrazovalo časová období, během nichž pohanství (ustavičná oběť) a papežství (přestoupení pustošení) pošlapávaly svatyni i zástup.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluvil; a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude platit vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, aby jak svatyně, tak i zástup byly vydány k pošlapání? Daniel 8,13.

Poslapání „svatyně i zástupu“, zmíněné ve třináctém verši, představuje „sedm časů“, které byly poslední ze dvou Božích rozhorlení; a Nebukadnesarových „sedm časů“ představuje „sedm časů“, které byly prvním z Božích rozhorlení, avšak obojí je prorocky znázorněno jako tatáž linie.

A nad Jeruzalémem natáhnu měřicí šňůru Samaří a olovnici domu Achabova; a vytřu Jeruzalém, jako když člověk vytírá mísu, vytrže ji a obrátí ji dnem vzhůru. 2 Královská 21,13.

Daniel, kapitola osmá, verš třináctý, pojednává o druhé linii Božích rozhořčení, která byla uvalena na jižní království Judy počínaje rokem 677 př. Kr. Nebukadnesarových „sedm časů“ představuje linii prvního Božího rozhořčení, jež bylo uvedeno na severní království Izraele počínaje rokem 723 př. Kr. Nebukadnesarových „sedm časů“ představuje tisíc dvě stě šedesát let, během nichž pohanství pošlapávalo svatyni a zástup, následovaných tisícem dvěma sty šedesáti lety, během nichž papežství pošlapávalo svatyni a zástup.

Papežství je jednoduše pohanství zahalené vyznáním křesťanství. Takříkajíc „pokřtěné pohanství“. V katolicismu není nic, co by představovalo Krista nebo křesťanství. Svět se o této skutečnosti poučil z dějin temného středověku, avšak od roku 1798 na ni zapomněl. Papežství má totéž srdce jako pohanství. Náboženství i obřady těchto náboženství jsou totožné. Nebukadnesarův soud „sedmi časů“ spočíval v tom, že mu bylo dáno srdce šelmy. Srdce šelmy, které mu bylo dáno, bylo srdcem představujícím náboženství pohanství, ať již šlo o otevřené pohanství, nebo o zahalené pohanství v podobě katolicismu. Sestra Whiteová uvádí, že drak ve Zjevení dvanácté kapitoly je satan, avšak v druhotném smyslu je to pohanský Řím.

„Tak tedy, zatímco drak představuje především satana, je v druhotném smyslu symbolem pohanského Říma.“ Velký spor věků, 439.

Šelma, kterou Nebukadnesar představoval po „sedm časů“, byla šelmou draka po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů a poté šelmou katolicismu po dalších tisíc dvou set šedesát dnů. Na konci těch dnů je Nebukadnesar symbolem Spojených států, které jsou nakonec falešným prorokem. Prorocky Nebukadnesar představoval draka, šelmu a falešného proroka, což jsou trojí mocnosti, které tvoří

duchovní Babylón a vedou svět k Armagedonu. Nebúkadnesar představuje doslovný Babylón, a tím byl použit jako symbol všech tří mocností, které tvoří duchovní Babylón posledních dnů.

Abychom rozpoznali právě určenou symboliku, je důležité nejprve umístit Nebúkadnesara do roku 1798, kdy je jeho království obnoveno na konci „sedmi časů“. Tento mezník stanovíme ve čtvrté kapitole knihy Daniel, dříve než začneme kapitolou procházet systematictější způsobem.

V „čase konce“ roku 1798 byla kniha Daniel zpečetění zbavena a tehdy naplnila svůj účel tím, že předložila narůstající světlo, které mělo zkoušet, očistovat a vytvářet dvě třídy ctitelů. Odpečetění knihy Daniel označuje počátek třístupňového procesu zkoušení, jenž je založen na pravdách zjevených v oné době.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očistěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

Prorockým účelem odpečetění knihy, kterou tvoří kniha Daniel a kniha Zjevení, je vyzkoušet pokolení, které žije v době dějin, kdy je tato kniha odpečetěna. Ve dvanácté kapitole Daniela jsou označena tři časová proroctví. Prvním je tisíc dvě stě šedesát let, během nichž měla být rozptýlena moc svatého lidu.

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tuto knihu až do času konce: mnozí budou sem a tam pobíhat a poznání se rozmnoží. I pohleděl jsem já, Daniel, a hle, stáli tam jiní dva, jeden na tomto břehu řeky a druhý na onom břehu řeky. A jeden řekl muži oděnému v lněné roucho, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho to potrvá do konce těchto podivuhodných věcí? I slyšel jsem muže oděného v lněné roucho, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, který živ jest na věky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a až dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci se dovrší. Daniel 12,4–7.

Další dvě prorocká období ve dvanácté kapitole jsou tisíc dvě stě devadesát dnů a tisíc tři sta třicet pět dnů.

I já jsem slyšel, ale nerozuměl jsem; tehdy jsem řekl: Ó můj Pane, jaký bude konec těchto věcí? I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očistěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní pak budou jednat bezbožně; a žádný z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. A od času, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dnů. Blahoslavený, kdo očekává a dosáhne tisíce tří set třiceti pěti dnů. Daniel 12:8–12.

V těchto verších je dvakrát zmíněn „čas konce“ a je vymezen jako okamžik, kdy měla být Danielova slova odpečetěna. Slova, která jsou předmětem odpečetění v „čase konce“, jsou tři prorocká období: tisíc dvě stě šedesát (čas, časy a půl času), tisíc dvě stě devadesát a tisíc tři sta třicet pět. Dvě ze tří období jsou vymezena jako „dny“. Dvě ze tří skončila v roce 1798 a třetí skončilo na samém konci roku 1843. Je to na samém konci roku 1843, neboť verš praví: „blahoslavený, kdo čeká a dospěje k...“

Slovo „přichází“ znamená dosahuje. Blahoslavený je tedy ten, kdo čeká a zároveň dosahuje prvního dne roku 1844. Doba prodlení v podobenství o deseti pannách začala při prvním zklamání v milleritských dějinách a toto zklamání přišlo právě v poslední den roku 1843; a poslední den roku 1843 dosahuje právě prvního dne roku 1844. Požehnání čekání začalo tehdy, když doba prodlení začala při prvním zklamání.

V těchto verších je třeba se zabývat ještě mnohým dalším, avšak bodem, který zde zvažujeme, je prorocká úloha Daniela. Účelem knihy Daniel, kterou Daniel v daném oddílu představuje, je vyvolat trojstupňový proces zkoušky, když bude kniha odpečetěna. Danielovi bylo řečeno, aby šel svou cestou až do času konce, kdy měla být kniha odpečetěna. Závěr kapitoly zdůrazňuje, co se stane, když nastane čas konce.

Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů. Daniel 12,13.

Knihy Daniel měla na konci Danielových prorockých dnů stanout ve svém údělu.

„Když Bůh svěří člověku zvláštní dílo, má stát na svém místě a ve svém postavení, jako stál Daniel, připraven odpovědět na Boží povolání, připraven naplnit Jeho záměr.“ Manuscript Releases, svazek 6, 108.

V čase konce roku 1798 stál Daniel ve svém údělu, což je ve třináctém verši vyjádřeno slovy „na konci dnů“. Konec Nebúkadnesarova vyhnanství trvajících „sedm časů“ určuje rok 1798, neboť se završil „na konci dnů“.

A na konci těch dnů jsem já, Nebúkadnesar, pozdvihl své oči k nebi a můj rozum se mi navrátil; i dobrořečil jsem Nejvyššímu a chválil a ctil toho, který žije na věky, jehož panství jest panství věčné a jehož království trvá od pokolení do pokolení. A všichni obyvatelé země jsou počítáni za nic; a on činí podle své vůle s vojskem nebeským i s obyvateli země; a není nikoho, kdo by zadržel jeho ruku nebo mu řekl: Co činíš? V tom čase se mi navrátil můj rozum; a k slávě mého království se mi navrátila má čest i můj lesk; a moji rádci a moji velmoži mě vyhledali; i byl jsem upevněn ve svém království a byla mi přidána vznešená velebnost. Nyní já, Nebúkadnesar, chválím a vyvyšuji a ctím Krále nebes, jehož všechna díla jsou pravda a jeho cesty soud; a ty, kdo chodí v pýše, je mocen ponížit. Daniel 4:34–37.

Výraz „konec dnů“ představuje dobu konce v roce 1798. Nebúkadnesar tehdy byl upevněn ve svém království, které již nepředstavovalo dějiny šelem pohanství a papežství. V tom okamžiku Nebúkadnesar představoval plně obráceného muže, a tímto způsobem představoval také zemskou šelmu biblického proroctví, která začala vládnout roku 1798 a začala jako beránek, ačkoli jí bylo určeno, aby nakonec mluvila jako drak. Představuje zemskou šelmu, která měla vládnout sedmdesát symbolických let v naplnění Izajáše dvacet tři, právě tak jako jeho doslovné království vládlo sedmdesát doslovných let. Tato symbolika je „naprosto neprostupná“.

Nebúkadnesar představuje prorocké spojení mezi třemi mocnostmi znázorněnými ve Zjevení ve dvanácté a třinácté kapitole. Tam jsou označeny jako drak, šelma z moře a šelma ze země. Ve Zjevení šestnáct jsou označeny jako tři mocnosti, které vedou svět k Armagedonu.

Nebúkadnesarových „sedm časů“ spojuje všechny tyto tři šelmy, neboť doslovný Babylón znázorňuje duchovní Babylón a táž linie proroctví, která se nachází v knize Daniel, je převzata v knize Zjevení, neboť obě knihy se navzájem přivádějí k dokonalosti.

Nebúkadnesar představuje rok 1798 jako prorockou spojnicu mezi drakem, šelmou a falešným prorokem. Rok 1798 byl „časem konce“ pro poselství prvního anděla a milleritské dějiny. William Miller byl veden k tomu, aby celou svou prorockou stavbu založil na svém rozpoznání draka pohanství a šelmy katolicismu, avšak neviděl Spojené státy jako šelmu ze země a falešného proroka. Mohl vidět dějiny před „časem konce“ v roce 1798, avšak budoucnost byla ještě budoucností. V „čase konce“ v roce 1989 by pak byly rozpoznány všechny tři mocnosti.

Sejmutí pečeti z prorockého rozpoznání draka a šelmy v roce 1798 je znázorněno řekou Učaj v kapitolách sedmé, osmé a deváté. Sejmutí pečeti z prorockého rozpoznání draka, šelmy a falešného proroka v roce 1989 je znázorněno řekou Hiddekel v kapitolách desáté, jedenácté a dvanácté. Nebúkadnesar představuje hnutí prvního anděla, které přišlo v roce 1798, a je předobrazem Belšasara, který představuje hnutí třetího anděla, jež přišlo v roce 1989. Z tohoto důvodu Nebúkadnesarův druhý sen ve čtvrté kapitole představuje poselství prvního anděla.

Nebúkadnesarových „sedm časů“ se uzavřelo v „čase konce“ roku 1798 s příchodem výstražného poselství o přicházejícím soudu. Na „konci dnů“ je obráceným mužem, a tak představuje republikánský roh zemské šelmy, když byl beránkovitý. Současně představuje filadelfský protestantský roh zemské šelmy.

Jako první král Babylóna je předobrazem Belšasara, posledního krále Babylóna. Jeho soud byl předobrazem soudem nad Nimrodem a sám pak předobrazoval soud nad Belšasarem. Jeho soud představoval zahájení vyšetřujícího soudu dne 22. října 1844.

Král Nebúkadnesar všem národům, kmenům a jazykům, které přebývají po celé zemi: Pokoj vám buď rozmnožen. Uzdal jsem za dobré oznámit znamení a divy, které při mně učinil Bůh Nejvyšší. Jak veliká jsou jeho znamení a jak mocné jeho divy! Jeho království je království věčné a jeho panství od pokolení do pokolení. Já Nebúkadnesar jsem žil v bezpečí ve svém domě a prospíval jsem ve svém paláci. Viděl jsem sen, který mne vyděsil, a myšlenky na mém loži i vidění mé hlavy mne znepokojily. Daniel 4,1–5.

Sen Nebúkadnesara vyděsil a symbolika toho snu představuje věčné evangelium prvního anděla, které lidem prikazuje, aby se „báli Boha“.

A viděl jsem jiného anděla, jak letí prostředkem nebe a má věčné evangelium, aby je zvěstoval těm, kdo přebývají na zemi, a každému národu, pokolení, jazyku i lidu. Volal mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; a klaňte se tomu, který učinil nebe i zemi, moře i prameny vod. Zjevení 14,6.7.

Věčné evangelium je trojkrokovým poselstvím; prvním krokem, jak je znázorněn v prvním andělu, je bát se Boha, druhým krokem je vzdát mu slávu a třetí je znázorněn hodinou jeho soudu. „Sláva“ představuje charakter a druhé „sestoupím“ v příběhu o Nimrodově vzpouře je místem, kde byl zkoumán charakter města a věže. Byl to vyšetřující soud. Spojení církve a státu je obraz šelmy a

Nimrodovým druhým krokem bylo zjevení obrazu šelmy, avšak druhý krok věčného evangelia působí oslavení Božího charakteru, nikoli Nimrodova.

Nebúkadnesarův strach je symbolem první zkoušky, právě tak jako Danielovo rozhodnutí nejíst babylónskou stravu, neboť Daniel se bál Boha. První anděl přišel v dějinách roku 1798 a poté byl obdařen mocí 11. srpna 1840. Nebúkadnesarův sen umisťuje příchod prvního poselství do doby konce v roce 1798.

Viděl jsem sen, který mě naplnil strachem, a myšlenky na mém loži i vidění mé hlavy mě znepokojovaly. Proto jsem vydal rozkaz, aby přede mne byli uvedeni všichni babylónští mudrci, aby mi oznámili výklad toho snu. Tu vešli čarodějové, hvězdopravci, Chaldejci i věštcí; a vypověděl jsem jim ten sen, ale jeho výklad mi neoznámili. Nakonec však přede mne vstoupil Daniel, jehož jméno je Beltšasar podle jména mého boha a v němž je duch svatých bohů; a před ním jsem vypověděl sen těmito slovy: „Beltšasare, správce čarodějů, protože vím, že je v tobě duch svatých bohů a že ti není žádné tajemství nesnadné, pověz mi vidění mého snu, které jsem viděl, i jeho výklad.“ Daniel 4,5–9.

Příchod prvního poselství v čase konce roku 1798, který je znázorněn Nebúkadnesarovým strachem, označuje okamžik, kdy měla být kniha Daniel odpečetěna.

Ale ty, Danieli, zavři ta slova a zapečet' knihu až do času konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání se rozhojní. ... I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,4.9.10.

Když byla kniha Daniel zpečetěná otevřena „v čase konce“, byli lidé povoláni, aby přišli a zkoumali rozmnožení poznání, a toto povolání nakonec dalo vzniknout dvěma třídám ctitelů. Jedna třída nemohla porozumět a druhá mohla. Moudří muži Babylóna, představovaní jako „čarodějové, hvězdopravci, Chaldejci a věštcí“, nemohli porozumět, ale Daniel porozuměl. Babylónští „moudří muži“ nemohli porozumět, a proto představují bezbožné. Daniel představoval moudré.

Ve výkladu čtvrté kapitoly Danielovy budeme pokračovat v příštím článku.

„Ti, kdo jsou nevěrní v Božím díle, postrádají zásadovost; jejich pohnutky nejsou takové povahy, aby je za všech okolností vedly k volbě toho, co je správné. Služebníci Boží mají vždy cítit, že jsou pod zrakem svého Zaměstnavatele. Ten, který sledoval svatokrádežnou hostinu Belšazarovu, je přítomen ve všech našich ústavech, v obchodní kanceláři kupce i v soukromé dílně; a nekrvává ruka zaznamenává vaše zanedbání stejně jistě, jako zaznamenala strašný soud nad rouhavým králem. Belšazarovo odsouzení bylo napsáno ohnivými slovy: ‚Byl jsi zvážen na vahách a shledán lehkým‘; a jestliže nesplníte své Bohem svěřené povinnosti, vaše odsouzení bude stejné.“ Messages to Young People, 229.